

En av vårt tids mest omhuldade och idealiserande ideerna kring konsten är att den är en termometer djupt instucken i samhällets armhåla. På den, sägs det, kan man avläsa hur samhällskroppen mår. En förutsättning för detta är dock att observatören rätt kan tolka instrumentet och gradskalan. Detta är inte alltid så lätt, vilket följande sedelärande historia bär vittnesbörd om.

Berndt Wennström, som just nu utställer måleri på övre planet i Konstens Hus, visar i sin utställning en målning som heter *Gungorna*. Det är ett motiv som han fångat strax utanför sin atelje på Blekingegatan på Söder i Stockholm. Bilden föreställer barn som gungar livfullt i en lekpark under överinseende av vad man förmodar är en mamma. Ett vänligt, livsbejakande och till synes oskyldigt motiv. Den här bilden föregicks av en litografi med en ansvarstagande pappa som övervakade barnens lek. Det är naturligtvis positivt att papporna är ute med barnen, så bilden såldes i stora upplagor ända tills media började skriva om pedofiler. Då blev litografien en "pedofilbild" och osäljbar. Så snabbt förändras våra tolkningar av världen och konsten i den. Normal temperatur ger plötsligt frossbrytningar men det är egentligen inget fel på termometern bara på avläsningen och vad det ställer till med.

Plus blir minus, varmt blir kallt när vi låter rädslan tolka åt oss.

Berndt Wennströms måleri håller sig i det sammanhanget långt ovanför fryspunkten, ja det blir understundom nästan för varmt, men likafullt går det tydligen att missförstå. Det är svårt att väga och mäta med hjälp av konst däremot går det lättare att känna och uppleva. I flanören Wennströms bilder kan vi lätt uppleva atmosfären på Södermalm i Stockholm. De gröna presenningarna smattrar i vinden omkring hans *Byggplats* där den gula grävskopan med sin käft av stål hugger in på byggavfallet. I *Trappan* möter vi södertanterna, tyngda av domuskassar, på väg till någon buss eller tunnelbanestation. Bilarna står osande i morgonljuset framför ett trafikstopp på *Krönet* medan cyklisterna korsar körbanan på väg mot diverse okända mål. Berndt Wennström är en berättare i bild, ständigt noterande färgklanger och former på sina promenader i innerstan. Han har ett flyhänt förhållande till de material han arbetar i. Han är en utmärkt tecknare och dito målare med en smittande målarglädje. Bildernas former, den sensuella penselföringen och stämningarna känns övertygande. Jag kan dock känna en viss tveksamhet mot en stundom överdriven sötma i koloriten och ryggmärgssnitsen i det drivna handlaget, men det är små marginalanmärkningar i sammanhanget.

Det här är en utställning att bli glad av. Glad för att måleriet lever. Glad för imponerande handaskicklighet. Glad att den goda linjen och det seende ögat fortfarande kan överraska.

Bertil Sundstedt